

indfrie det; derom holder jeg mig fuldstændig overbevist. Men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at denne Sag har sin eiebommelige Bønselighebed. Jeg har allerede ladet udarbejde to Budgetter, Tillægsbevillinger om man vil, for Gjennemførelsen af denne Hærordning. Det ene af dem var begrundet paa de nuværende Lønningsbestemmelser, det andet paa de nye paatænkte Lønningsbestemmelser, men der har jeg stødt paa de allerførste Bønselighebeder ved blot tilnærmelsesviis at angive, hvad der vilde være nødvendigt. At kunne dette forudsætter, at Lønningsloven og den nye Hærlov træde i Kraft paa en vis bestemt Dag. Naar man gaaer ud derfra, saa kan man nogenlunde beregne, hvad det vil koste at gennemføre den, men det kan og bør Regjeringen ikke paa nogen Maade forpligte sig til at sætte Loven i Kraft paa en vis Dag. Der kan være forbundet Ulemper og betydelige Opoffrelser med netop at sætte den igang paa en vis Dag. Det har jo ogsaa, om jeg har forstaaet det ret, været Tanken, da det blev sat ind i § 185, at „Krigsministeren bemyndiges til at træffe Foranstaltning til denne Lovs Gjennemførelse, saavidt muligt i Løbet af 1 Aar. Skulde der vise sig Nødvendighed for i længere Tid at vedligeholde Tilstande, der afvige fra de i Loven bestemte, fastsættes det Fornødne herom ved Lov“. Det ligger nu i Sagens Natur, at af de Foranstaltninger, som det vil paaligge Krigsministeren at træffe, naar denne Lov udkommer, ville nogle have en finantstiel Betydning, medens andre savne en saadan. Der kan gjøres Meget til at forberede Gjennemførelsen af denne Lov, uden at det behøver at koste Noget; men der er andre Foranstaltninger, der ville koste Penge. Nu vil det høie Thing, hvorledes Sagen end stiller sig, komme til at give Krigsbestyrelsen et Tillidsvotum i denne Sag. Det er nemlig umuligt for Krigsbestyrelsen at sige, hvad det vil koste i det første Aar at gennemføre denne Lov. Alt, hvad den kan gjøre, er at sige, at den ikke vil skride til Udgifter, uden at den anseer dem for nødvendige. Jeg kan tydeligt see, at

der er mange Foranstaltninger, der kunne opsættes, og derimod andre, der ikke kunne opsættes, men det er ikke muligt bestemt at sige, hvilken Udgift disse sidste Foranstaltninger ville medføre. Alt, hvad man vil kunne gjøre, er, naar der er Visshed for, at Hærloven vil blive til Lov, da at søge en Tillægsbevilling for en rund Sum, eller en rund Sum pr. Maaned. Det er det Nærmeste, man vil kunne komme til. Men saalænge som denne Lov ikke er vedtagen, forekommer det mig, at det vilde være ganske overflødigt at søge en saadan Tillægsbevilling, og overfor et Forslag, som det her foreliggende om, at Loven ikke skal træde i Kraft, vilde det jo være meget overilet at udarbejde en saadan Tillægsbevilling, som maastee aldeles ikke kom til Anvendelse. Det er heller ikke nødvendigt for Krigsministeren, hvis denne Lov skal gennemføres uden Lønningsloven, at udnævne alle Stabsofficererne til Oberster og da anvende de nuværende Lønningsbestemmelser paa dem. Det vilde være at tilfidesætte det Hensyn til Statskassens Tary, som jeg ikke er mig bevidst nogenstunde at have seet bort fra. Jeg troer at turde frit bergaabe mig paa, at jeg ikke har tilfidesat det Hensyn til Statskassens Tary, som det er min Pligt at tage. Dersom ikke Lønningsloven udkommer, og dersom der ikke foreligger nogen Tillægsbevilling, vil Gangen i Sagen være den, at Regjeringen træffer de høist nødvendige Foranstaltninger, og at den, næste Gang Rigsdagen samles, forelægger deels en Efterbevillingslov og deels en Tillægsbevillingslov for dette Aar. Men hvad der gjøres, vil jo Regjeringen komme til at gjøre under sit Ansvar, og det forekommer mig, at naar man overhovedet kan give Regjeringen frie Hænder til at handle under denne Overgangsperiode efter sit bedste Skjøn, kan man ogsaa stole paa, at den indskrænker Udgifterne saameget som muligt og søger dem deels som Efterbevilling, deels som Tillægsbevilling. Jeg skal derfor slutte med den Bemærkning, at hvis en Tillægsbevilling maa ansees for nødvendig, og hvis min ærebe Col-